

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Historia Caini Et Abelis, Notis Criticis, Philologicis, Historicis Et Theologicis Illustrata[e]\$nElektronische Ressource

**Fecht, Johann
Fecht, Gustav Friedrich**

Rostochi, 1704

VD18 10451528-001

FRAGMENTUM

[urn:nbn:de:bsz:31-41839](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-41839)

²
HISTORIÆ CAINI & ABELIS
FRAGMENTUM.

Ain & Abel, Fratres Germani, vel uno partu vel exiguo interjecto tempore nati, parentem habuerunt Adamum, primum à DEO creatum hominem & Evam, uxorem ipsius, qui reiecti ob commissum peccatum ex Paradiso & mortales facti, ne ipsorum genus in orbe extingueretur, liberorum propagationi operam dare cœperunt. Et Cain quidem cum primum utero egrederetur. ex eoq; insolitum dolorem, cum formidine mortis junctum, Eva persentisceret, memor promissi sibi seminis, in quo unicum adversus peccatum & ortas inde omnis generis calamitates & passiones solatium sibi reconditum esset, exclamare cœpit: Omnis mihi fiducia contra partus mortisq; dolores in unico Messia reposita est, qui me à corpore mortis hujus brevi liberatam saluti restituet. Inter hæc suspiria filium enixa, sumpta à verbis suis, quibus redemptorem se suum spe beatæ liberationis amplecti & in animo se suo possidere dixerat, occasione, nomen Caini eidem imposuit, quod possessorem significat. Mox alteri quoq;, eodem partu egredienti, cum parvo eundem debiliq; corpore conspiceret, quem vix à morte omni nisi suo conservare posset, considerans humanæ post lapsum vitæ flebilem miseriam, non à rerum tantum actionumq; humanarum omnium, quam experta hæctenus fuerat, vanitate, sed à pusilli præcipue filioli infirma & quotidie quasi peritura constitutione, quæ vana ipsi nilq; in se solidi complexa videbatur, Abelis cognomen addixit. Ita æqvīs studiis adolescentes familiæ negotiis ita à parentibus applicati sunt, ut Abel pecoris, ovium inprimis, gereret curam

HIST. CAINI ET ABELIS FRAGMENTUM. 3

ram, Cain agricolendi laborem subiret. Sed animis tamen moribusq; fuerunt diversi. Abel ad omnem honestatem compositus simplici pioq; pectore Deum, postq; Deum parentes suos venerabatur. Cain elati animi juvenis, roboreq; corporis præstans, suas voluptates & carnis desideria Dei parentumq; amori longe præponebat. Factum aliquando sub cujusdam anni finem est, ubi fructus quilibet laborum suorū colligere, exq; iisdem partem aliquam, ad grati animi pietatem declarandam, Deo ex parentum instituto offerre solebat, ut Cain de proventibus agri sui quidpiam, Abel de pecoris sui primogenitis, forma & pinguedine conspicuis atq; ideo ex toto grege selectis, Deo in loco sacris à parente destinato adferrent. Cumq; Abel rem sacram faceret animo ab omni furo longe remoto, Deumq; unicè reverente, & in Messia promisso peccatorum suorum veniam immota fide sperante, Cain verò mori tantum hætenus usitato obsequeretur, nihil veritus Deum, neq; peccatorum suorum pœnitentia ductus, Abelis sacrificium Deus, ut gratum id sibi esse testaretur, è cœlo inflammavit, intacto Caini sacrificio. Quæ res ad iram haud mediocrem Cainum commovit, ut externa etiã vultus mutatione animum in fratrem incensum haud parum proderet. Causatus, contemni se primogenitum præ minore & Abelem occasionem inde captare, sese à reverentia illa, quam ob nativitatæ prærogativam ipsi deberet, petulanter subducendi. Deus verò ut semina discordiarum mature suffocaret, veniens ad Cainum, ita hominem affatus est: cur verò, bone Caine, ob incensum à me cœlitus fratris tui sacrificium animo tuo tumultuaris? Cur indignationem tuam adversus ipsum adeo clam habere non potes, ut vultum tuum potius prostituas, torvaq; fronte, quid adversus fratrem innocentem machineris, prode-
re palam non reformides? Quæso te rogoq; , descende in

temetipsum & collige animi tui exorbitantes motus. Quod si bene recteq; in oculis DEI hominumq; egeris, imitatus mentis in fratre tuo sinceritatem, exporrecta fronte incedere & conscientia tua tranquillitatem lætabundus ubique præferre potes. Si verò fuscq; deq; habita morum, innocentia, hypocrisi te & protervia dederis, peccatum ante fores tuas, nocturni canis adinstar, cubat, ut quolibet momento surgere & latratibus suis animum tuum turbidum fratriq; tuo innocuo infensum reddere possit. Cujus tamen studium vera simplicitate ad te amandum colendumq; directum est, ut adeo de jure in illū tuo, quod ex primogenituræ eminentia tibi competit, nihil prorsus tibi decedat. His dictis Caini animus nihilo melior redditus, dissimulare tamen occidendi propositum & verborum blanditiis, ne quid sequius de se suspicaretur, circumvenire fratrem constituit. Quamobrem, quæ DEUS ad ipsum dixerat, referre Cain Abeli, simulare factorum suorum pœnitentiam & obsequium posthac DEO parentibusque præstandum, intimæque amicitia officia fratri prolixè promittere. Igitur dum seposito omni metu aliquando in agro ambo simul essent, Cain primò objectare fratri, quod Deum sibi reddiderit infensum, quod parentum à se alienaverit animum, quod à reverentia ipsi, ceu primogenito debita, obstinate recesserit, quod apud minores in contemptum ipsum adduxerit, invadere vi Abelem, tum quidem inermem, eundemque, frustra semet ab impactis criminibus exculantem, frustra per DEUM perque omnia sacra deprecantem, grandi ligni stipite, capiti primum ipsius, dein membris omnibus illiso, ex quo copiosissimus in terram sanguis profluxit, occidere, denique exanime corpus humo contactum conjicere in foveam. Non poterat tantum facinus latere orbis judicem, cujus oculis nihil est impervium. Quare adest, è vestigio, inq;

judi;

judicium vocat Cainum. Ubi est frater tuus, inquit, Abel ille, cujus tibi pietatem inque te studia tam prolixè paucis abhinc diebus commendavi? Speraverat DEUS, rediturum in se Cainum & flagitii sui pœnitentia ductum, facti atrocitatem deprecaturum esse. Verum Cain obfirmato ad intestabilem impietatem animo, non veritus est, DEO, ô scelus! pervicaci ore obloqui: nescio, ait, ubi sit Abel. Quid verò? An rem eò devenisse putes, ut ignobile abjectumq; custodiendi fratris officium obeam, major minoris? In furorem actum esse existimes Divinæ vindictæ affectum, ut fulmine è cœlo perditissimum furciferum nulla interposita mora telluri infingeret. Sed excellit longe Divina misericordia præ ipsius ira & gloriatur adversus indignationem Divina gratia. Igitur DEUS, nihil indignitate rei commotus, ut lapsum ad pœnitentiam adduceret, sedata voce: quid fecisti, Cain? Ne nega quæso, quod lugere oculum meum non potest. Ipse imber ille sanguinum, qui ex Abelis, à te contusi, corpore, profluxit, lingua nondum destituitur, vocem unq; habet clamorissimam, sanguis ille clamat ad me de terra, ultionemq; adversus te, fratricidam, exposcit. Poteram te justitia mea fretus mille objicere, quas meruisti, mortibus, inq; ipsos infernales illico detrudere cruciatus, sed exemplum in te patientiæ meæ statuam, pœnitentiæ tibi spatium concedam. Interea ne exemplo tuo alii tui similes sicarii sese posthac tueantur, hanc tibi justus Juxta dicto sententiam: maledictus esto in omnibus, quæ feceris posthac. Exulabis ex terra, quam hæcenus incolueras, quæque os suum aperuit ad hauriendum fratrum è manibus tuis truculentis sanguinem. Non erit tibi ullus amplius in Ecclesia paterna locus. Ager, quem alibi culturus es, virtute sua destitutus, spe te sua defraudabit. Inceris ledibus perpetuò vagaberis, sævis conscientiæ angoribus

tanquam furiis in omni vita tua adflctus. Dixit. Cain
 verò tam horribili iudicis decreto consternatus datusq; in
 desperationem: majora, exclamat, peccata mea sunt,
 quam quæ mihi remitti, aut pœnæ eorundem vel tolli que-
 ant vel mitigari. Ecce tua nunc sententiâ expellor ex pa-
 triis sedibus, cogor me à facie tua, quæ mihi antehac læ-
 ta sæpe & exoptata illuxit, summa cum infamia mea sub-
 ducere. Parentem meum, matremque & fratres atque
 sorores per totam vitam meam non amplius videbo. Va-
 gus & exul, quousque vixero, oberrabo. Nulla mihi sa-
 lutis spes reliqua est. Quare fit ita, quicumque me quo-
 cunque loco offenderit, is fraternæ cædis vindex, jugu-
 lum meum invadat, eripiatque mihi vitam. At enim
 vero insanæ desperationi occurrens è vestigio DEUS, absit,
 inquit Cain, absit, ut tibi quisquam violentas inferat ma-
 nus & concessum tibi pœnitentiæ spatium abrumpat. Per-
 stet immotum voluntatis meæ decretum: quisquis Cai-
 num occiderit, septemplici pœna mulctator! Et ne ul-
 lum superesset de vitæ suæ securitate dubium, externo si-
 gno miraculoque fidem suam Caino confirmavit Deus.
 Ita abiit Cainus cum familia, pulsus à Cherubinis, flamma-
 tibus gladiis armatis, nescius, quo perveniret, donec su-
 peratis innumeris montibus fluviisque, in terra Nod, ab
 incerta vâgaque ejus oberratione ita cognominata, con-
 sideret, è regione Eden versus Orientem. Posthæc libero-
 rum quoque procreationi operam dans Cain ex uxore
 sua Chanochum progenuit, cumque jam firmiorem sibi
 videretur acquisivisse sedem, urbem quoque, vel muris
 vel sepimento circumdatam, condidit, eamque in primo-
 geniti filii sui honorem Chanochi nomine insignivit. E
 quo deinde Chanocho continua sanguinis successione Irad,
 Mahujaël, Methusaël & Lamech orti sunt. Cumque de
 reliquis nihil memoratu dignum proditum fuerit, Lame-
 chus

chus & duas contra primævam institutionem duxit uxores, quarum Adæ uni, alteri Zillæ nomen fuit, & filios ex iisdem, novarum artium inventores, progeneravit, ex Ada quidem Jabalem, qui morem in tentoriis degendi, quæ facile ab uno loco in alium, ubi pascendi vel necessitas vel commoditas id efflagitabat, transferri poterant, pecorisque hoc pacto pascendi morem introduxit; fratremque ipsius Jubalem, ex quo orti sunt, qui Musicis instrumentis ludebant. Ex Zilla verò Tubalcainum suscepit, æris ferrique conficiendi magistrum, cujus soror fuerat Naema. Unum de Lamecho veterum monumenta narrant, cum ferociori esset ingenio injuriasque sibi illatas, tritavi sui exemplo, cæde nonnunquam & sanguine repelleret, uxores ipsius sibi familiæque suæ grande periculum extimuisse. Quas ut solatio deliniret, isthac illum oratione eas allocutum esse ferunt: huc, huc aures advertite, uxores Lamechi & sermonem ad vos meum animo vestro recondite. Non equidem inficior, irritatum me à viro quopiam, licentius mecum rixante, caput eidem amputasse; juvenis quoque cujusdam, petulantius mihi insultantis, collum hac manu mea ita compressisse, ut suffocatus animam efflaverit. Ita illi iracundiæ simul meæ & suæ vecordiæ luerunt pœnas. Si quid ea in re egi iniquius, si humano sanguine animam meam commaculavi, meum istud vulnus est, non alterius, meæ solius conscientiæ vel morsum imprimi vel labem adspersit. Quid verò mihi vobisque inde periculi imminere putabitis? Quisquis me ideo tulerit ex medio, in illum hanc fero, præsciis futuri vates, sententiam: si septuplo vindicabitur Cain, leptuagies septuplo vindicari Lamechum oportebit.

Explicit Fragmentum.

NO.